

Full diocesà

25 d'agost del 2019

La última de comunió de S.J. de Calassanç de Goya, Museo del Prado

Avui és Sant Josep de Calassanç

Avui és Sant Josep de Calassanç, que nasqué l'any 1557 a Peralta de la Sal. Aquest sant de la nostra terra, en els primers anys del seu ministeri sacerdotal, mantingué una forta vinculació amb l'Església de la Tarraconense, car l'any 1583 fou nomenat secretari del bisbe Benet de Toco. Amb aquest prelat participà en la visita apostòlica efectuada l'any 1584 al monestir de Montserrat. De camí venerà la imatge de la Pietat d'Igualada. Tres anys després, demanà de ser incardinat a la diòcesi d'Urgell, on a la catedral féu de mestre de cerimònies i, alhora, actuà de secretari del bisbe Andreu Capella, que li confià la visita pastoral dels arxiprestats de Tremp, Sort, Tírvia i Cardós, on Calassanç maldà per implantar les disposicions conciliars de la reforma tridentina.

Després de realitzar aquestes tasques pastorals, el sant renuncià als seus càrrecs i l'any 1592 s'establí a Roma, on conegué de prop la misèria dels barris i la greu mancança

d'instrucció dels nens dels estaments més pobres. Davant aquesta preocupant situació, l'any 1597 obrí al primera Escola Pia, totalment gratuïta, al barri del Trastevere. L'any 1617, d'aquesta inicial experiència en nasqueren els Clergues Pobres de la Mare de Déu (o Escolapis), que, ben aviat, en diverses poblacions d'Europa hi fundaren escoles per als infants més pobres. Sant Josep de Calassanç fou un gran sacerdot catalano-aragonès, pioner a dur a terme el dret dels infants a l'educació.

Els escolapis han estat molt presents arreu del territori català a partir d'uns intents fundacionals a Guissona l'any 1638 i amb una primera fundació a Moià en 1683 (que encara es manté) i amb les nombroses fundacions posteriors, com ara a Igualada (1732), Solsona (1757) i Tàrraga (1884).

[Del P. Valentí Serra de Manresa, caputxí]

«Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meva glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbal i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meva glòria, i anunciaran la meva glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites.»

(66,18-21)

Salm responsorial

Aneu, anuncieu l'evangeli per tot el món.

(Salm 116)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Escriptura us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix.» És per a la nostra correcció, que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen en pau el fruit d'una vida honrada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

(12,5-7.11-13)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mi-

reu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.» Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: «Senyor obriu-nos.» Ell us respondrà: «No sé d'on sou.» Llavors començareu a dir-li: «Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàveu pels nostres carrers.» Ell us respondrà: «No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal.» Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud i s'asseuran a taula en el regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

(13,22-30)

«Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers»

La porta estreta

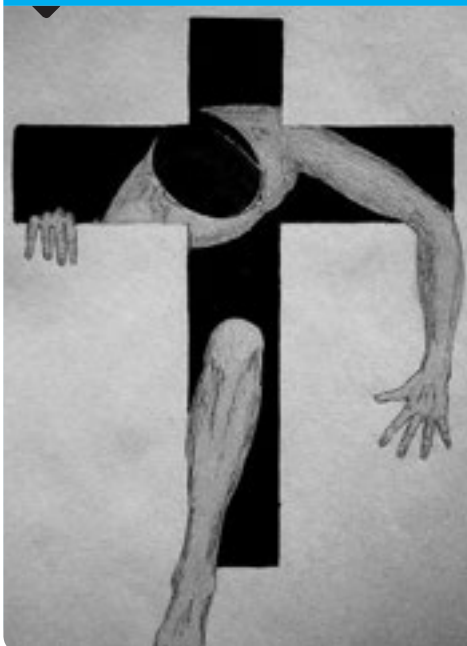
Jean Hakolimana, prev.

La societat moderna va imposant cada vegada amb més força un estil de vida marcat pel pragmatisme de la immediatesa. Amb prou feines interessen les grans qüestions de l'existència. Ja no tenim certeses fermes ni conviccions profundes. A poc a poc ens anem convertint en éssers trivials, carregats de tòpics, sense consistència interior ni ideals que encoratgin el nostre viure diari, més enllà del benestar i la seguretat del moment. D'aquesta nebulosa no ens n'escapem ni els creients. És molt significatiu observar l'actitud generalitzada de no pocs cristians davant qüestions com la «salvació eterna» que tant preocupava fa només unes dècades: bastants l'han esborrat sense més de la seva consciència; alguns, no se sap ben bé per què, se senten amb dret a un «final feliç»; altres no volen recordar experiències religioses que els han fet molt mal.

Una de les virtuts de l'Evangeli és que Jesús ens presenta un Déu Pare, misericordiós, però sense caure en la frivolitat. No elimina l'exigència, no oculta les dificultats ni enganya sobre els costos del camí en el qual ens precedeix. Convida a la confiança i a la responsabilitat. Al banquet final del regne de Déu no s'hi asseuran tan sols els patriarques i profetes d'Israel. També hi haurà pagans vinguts de tots els racons del món. Estar dins o estar fora depèn de com respon cadascú a la salvació que Déu ofereix a tothom. Jesús acaba amb un proverbi que resumeix el seu missatge. En relació al Regne de Déu, «hi ha darrers que seran primers, i primers que seran darrers». El seu advertiment és clar. Alguns que se senten segurs de ser admesos poden quedar a fora. D'altres que semblen exclosos per endavant poden quedar a dins.

La imatge

Qui parla de la seva colla i menysté el qui no hi pertany es pot trobar que arribi a la taula i la trobi plena d'Abraham, Isaac i Jacob i tots els profetes, acompanyats de gent d'Orient i d'Occident, del Nord i del Sud... Una gentada!

Tots han passat per la porta estreta. A la porta d'un nou curs, malfieu-vos de qui us ho posi fàcil; així no s'arriba pas al sopar del Regne de Déu.

La via estreta. David Hayward

Agenda

Lit. hores: Setmana I

26 dilluns

—Santa Teresa de Jesús Jornet
—Sant Juníper Serra
La transerberació del cor de Santa Teresa
1Te 1,1-5.8b-10/Salm 149/Mt 23,13-22

27 dimarts

—Santa Mònica
1Te 2,1-8/Salm 138/Mt 23,23-26

28 dimecres

—Sant Agustí
1Te 2,9-13/Salm 138/Mt 23,27-32

29 dijous

La degollació o martiri de Sant Joan Baptista
1Te 3,7-13/Salm 89/Mc 6,17-29

30 divendres

—Santa Joana Jugan
1Te 4,1-8/Salm 96/Mt 25,1-13

31 dissabte

La Mare de Déu de la Cinta
—Sant Ramon Nonat
1Te 4,9-11/Salm 97/Mt 25,14-30

1 diumenge XXII de durant l'any / Cicle C

—Sant Gil
—Sant Daniel de Girona
Beat Josep Samsó
Comença setembre, mes consagrat a l'arcàngel Sant Miquel
Sir 3,17-20.28-29/Salm 67/He 12,18-19.22-24a/Lc 14,1.7-14

Crist viu: la vocació

Sant pare Francesc

248. És veritat que la paraula «vocació» pot entendre's en un sentit ampli, com a crida de Déu. Inclou la crida a la vida, la crida a l'amistat amb ell, la crida a la santedat, etc. Això és valuós, perquè situa tota la nostra vida de cara al Déu que ens estima, i ens permet d'entendre que res no és fruit d'un caos sense sentit, sinó que tot pot integrar-se en un camí de resposta al Senyor, que té un preciós pla per a nosaltres.

250. La cosa fonamental és discernir i descobrir que el que vol Jesús de cada jove és primer de tot la seva amistat. Aquest és el discerniment fonamental. En el diàleg del Senyor ressuscitat amb el seu amic Simó Pere la gran pregunta era: «Simó, fill de Joan, m'estimes?» (Jn 21,16). És a dir: Em vols com a amic? La missió que rep Pere de pasturar les seves ovelles i els seus anyells estarà sempre en connexió amb aquest amor gratuït, amb aquest amor d'amistat.

253. Voldria aturar-me ara en la vocació entesa en el sentit precís de la crida al servei missioner dels altres. Som cridats pel Senyor a participar en la seva obra creadora, prestant la nostra aportació al bé comú a partir de les capacitats que rebem.

259. Els joves senten amb força la crida a l'amor, i somien trobar la persona adequada amb qui formar una família i construir una vida junts. Sens dubte és una vocació que Déu mateix proposa a través dels sentiments, els desigs, els somnis. Sobre aquest tema em vaig esplaïar àmpliament en l'exhortació *Amoris laetitia* i convido tots els joves a llegir-ne especialment els capítols 4 i 5.

274. Si partim de la convicció que l'Esperit continua suscitant vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa, podem «tornar a tirar les xarxes» en nom del Senyor, amb tota confiança. Podem atrevir-nos, i hem de fer-ho, a dir a cada jove que es preguntí per la possibilitat de seguir aquest camí.

275. [...] vaig fer aquesta proposta a joves que em respongueren quasi amb burla dient: «No, la veritat és que jo no tiro pas cap aquest cantó.» Ara bé, anys després alguns d'ells estaven al Seminari. El Senyor no pot faltar a la seva promesa de no deixar l'Església privada dels pastors sense els quals no podria viure ni realitzar la seva missió. I si alguns sacerdots no donen un bon testimoniatge, no per això el Senyor deixarà de cridar. Al contrari, ell redobla l'aposta perquè no deixa de tenir cura de la seva Església.

